

lejt el a gazdagot és nem néz el fölötte. Hogy a kutyák könnyörülnek meg rajta és nyalják fekélyét, ez arra világít rá, hogy milyen nagyon vár embertársára, aki belül van. Bizonyára nem felebaráti szeretetből, hanem a legnagyobb önszeretéből, de minden önszeretében valóban reá vár. Ez nem erény, ez csak egy vonás, a szegény ember helyzetének vonása. Éppen ezt nem teszi a gazdag. Ő nem vár senkire, nincs szüksége senkire, néha talán a kutyájára. A testi, lelki, szellemi gazdagság végzetessége: Nincs szükségünk az emberekre. Ezért nem látjuk meg Lázárt és Krisztust sem. És nem lát Krisztus sem minket. Ő azért jött, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett. Nem annak kellene-e a bűnös ember természetes, Istennek tetsző magatartásának lennie, hogy egymásra vagyunk utalva és várunk egymásra? Nem ezért szállott-e le Isten és lett Lázárnak a pártfogója, nem pedig a gazdagnak? Nem ezért lenne-e szükség arra, hogy testvérei legyünk a szegény Lázárnak? Mint Lázár testvérei látjuk meg, hogy szükségünk van egymásra. Bárcsak meglátnók!

Lehet másképpen is!

Monda pedig nekik példázatot is arról, hogy mindig imádkozni kell, és meg nem restülni; Mondván: Volt egy bíró egy városban, aki Istent nem félt és embert nem becsült. Volt pedig abban a városban egy özvegyasszony, és elméne ahhoz, mondván: Állj bosszút értem az én ellenségemen. Az pedig nem akará egy ideig; de azután monda ő magában: Jól lehet Istent nem félek és embert nem becsülök; Mindazáltal mivelhogy nekem terhemre van ez az özvegyasszony, megszabadítom őt, hogy szüntelen reám járván, ne gyötörjön engem. Monda pedig az Úr: Halljátok, mit mond e hamis bírónak! Hát az Isten nem áll-e bosszút az ő választottaiért, kik ő hozzá kiáltanak éjjel és nappal, ha hosszútűrő is irántuk? Mondom néktek, hogy bosszút áll értök hamar. Mindazáltal az embernek Fia mikor eljő, avagy talál-e hitet a földön? (Lukács ev. 18, 1-8)

Képzeltetek el, hogy úgy állunk Istennel, amint közönségesen elgondoljuk; az élet olyan, amilyenek már az iskolában tanultuk és azután annyi u. n. „tapasztalt“ ember megírta; a világ olyan, amilyenek az újságokból látjuk. Szerencsére mindez nincsen így, de képzeljük el, hátha így volna.

Akkor nem énekelhetnők: „Minden dolgaiban cselekeszik jól“ S ha talán — mert ismert szép ének — szívesen énekeljük, titkon mégis más szavakat kell odagondolnunk. „Viseld el, mit sorsod hoz.“ Mert Isten a tapasztalt emberek és az újságok véleménye szerint alapjában véve a sors: a végzet minden fölött. Mindennek úgy kell lennie, amint van, úgy kell történnie, amint történik, minden mögött ott van a természeti törvény. A tudósok újabb időben felfedezték — amit értelmes emberek már régóta gyanítottak — hogy semmi sem lehet másképpen. A nap és égilestek pályája, a fellegek járása, a források útja, a tavaszi megújulás és őszi elmulás: mind termé-